

- 3) Czy prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE, które ze swej natury jest zależne od istnienia stosunku zależności pomiędzy obywatelem państwa trzeciego a obywatelem Unii, a zatem jest ograniczone w czasie, ma charakter tymczasowy?
- 4) Jeżeli prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE ma charakter tymczasowy, to czy art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy [2003/109] należy [zatem] interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza możliwość uzyskania statusu rezydenta długoterminowego w rozumieniu tej dyrektywy jedynie w przypadku posiadania przez wnioskodawcę zezwolenia na pobyt opartego na prawie krajowym?

(¹) Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzech będących rezydentami długoterminowymi, Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-677/19, Polfarmex / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej – Kaminski, wniesione w dniu 23 listopada 2020 r. przez Arkadiusza Kaminskiego

(Sprawa C-626/20 P)

(2021/C 128/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Arkadiusz Kaminski (przedstawiciele: E. Pijewska, M. Mazurek, W. Trybowski, radcowie prawni)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej Polfarmex S.A

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2021 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Arkadiusza Kaminskiego własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 7 grudnia 2020 r. – europejski nakaz aresztowania wydany wobec X / druga strona postępowania: Openbaar Ministerie

(Sprawa C-665/20)

(2021/C 128/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Osoba, wobec której wydano europejski nakaz aresztowania: X

Druga strona postępowania: Openbaar Ministerie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (¹) rzeczywiście należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje się transponować ten przepis do swojego prawa krajowego, wykonujący nakaz organ sądowy powinien dysponować pewnym zakresem swobodnego uznania przy ocenie, czy należy odmówić wykonania ENA?
- 2) Czy użyte w art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW pojęcie „tych samych czynów” należy interpretować w taki sam sposób, jak to samo pojęcie użyte w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, a jeśli nie, to w jaki sposób należy interpretować to pojęcie użyte w pierwszym z wyżej wymienionych przepisów?

- 3) Czy przewidziany w art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW warunek, zgodnie z którym „orzeczona kara [...] została [...] wykonana [...], albo w myśl prawa kraju skazania nie może być dłużej wykonywana” należy interpretować w ten sposób, że jest on spełniony w sytuacji, gdy osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie, została prawomocnie skazana za te same czyny na karę pozbawienia wolności, która została częściowo wykonana w kraju skazania, a w pozostałym zakresie została ona umorzona przez pozasądowy organ tego państwa w ramach ogólnego środka łagodzenia sankcji, który znalazł zastosowanie również wobec skazanych (którzy podobnie jak osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie, dopuścili się poważnych czynów) i który nie znajduje oparcia w racjonalnych względach leżących u podstaw polityki karnej?

(¹) Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 10 grudnia 2020 r. – Airbnb Ireland UC / Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-674/20)

(2021/C 128/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Airbnb Ireland UC

Strona przeciwna: Région de Bruxelles-Capitale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 5 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, – który nakłada na usługodawców świadczących usługę pośrednictwa, która polega na umożliwieniu, za wynagrodzeniem, nawiązania za pośrednictwem platformy elektronicznej kontaktu pomiędzy potencjalnymi najemcami a oferującymi usługę krótkoterminowego zakwaterowania wynajmującymi (będącymi bądź niebędącymi przedsiębiorcami), obowiązek przekazania, na pisemne żądanie organu podatkowego, pod rygorem grzywny administracyjnej, „danych podmiotu prowadzącego oraz danych kontaktowych turystycznych obiektów noclegowych, jak również informacji o liczbie noclegów oraz liczbie obiektów noclegowych prowadzonych w ciągu poprzedniego roku” dla celów identyfikacji podatników regionalnego podatku od turystycznych obiektów noclegowych oraz uzyskanych przez nich dochodów podlegających opodatkowaniu – należy do „dziedziny podatków” i w konsekwencji powinien zostać uznany za wyłączony z zakresu stosowania tej dyrektywy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 1-3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (²) należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta ma zastosowanie do przepisu krajowego takiego jak opisany w pierwszym pytaniu prejudycjalnym? Jeżeli tak, to czy art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do takiego przepisu?
- 3) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do przepisu krajowego takiego jak opisany w pierwszym pytaniu prejudycjalnym i pozwala na wprowadzenie takiego przepisu?

(¹) Dz.U. 2000, L 178, s. 1.

(²) Dz.U. 2006, L 376, s. 36.